

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **M. H.**, xxx
xxx
zastoupen advokátem Mgr. Markem Krejčím
sídlem Masarykova 577, 399 01 Milevsko

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 9689/2022-900000-311 z 9. 2. 2022

takto:

- I.** Rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu č. j. 228283-13/2021-510000-12.1 ze 4. 8. 2021 v části výroku o propadnutí finanční hotovosti ve výši 82 400 Kč, umístěné v příručním plechovém trezoru šedé barvy zn. SIGMA s číselným zámekem, (strana 2, odstavec 3, odrážka 2 rozhodnutí),
a rozhodnutí Generálního ředitelství cel č. j. 9689/2022-900000-311 z 9. 2. 2022 v části výroku, kterou zamítá žalobcovo odvolání proti shora citované části výroku rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu a tuto část výroku potvrzuje,
se zrušují a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Ve zbylém rozsahu **se** žaloba **zamítá**.
- III.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Světlana Thierlová.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci.

1. Celní úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „**Celní úřad**“) rozhodnutím č. j. 228283-13/2021-510000-12.1 ze 4. 8. 2021 shledal žalobce vinným ze spáchání jiného správního deliktu podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „**zákon o hazardních hrách**“). Toho se dopustil tím, že 6. 4. 2017 ve své provozovně označené jako „xxx“ na adrese xxx, jako fyzická osoba podnikající prostřednictvím šesti technických zařízení v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) téhož zákona provozoval hazardní hru bez příslušného povolení. Za toto jednání byla žalobci uložena:
 - a) pokuta 300 000 Kč podle § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách;
 - b) propadnutí věci podle § 125 zákona o hazardních hrách, a to konkrétně:
 - finanční hotovosti ve výši 2 800 Kč, umístěné v růžové kožené peněženke,
 - finanční hotovosti ve výši 82 400 Kč, umístěné v příručním plechovém trezoru šedé barvy zn. SIGMA s číselným zámkem,
 - osobního počítače HP COMPAQ DC7700 S/N CZC7113W65
 - externího disku zn. MY BOOK ESSENTIAL S/N WMAWZ0413451, včetně napájecího kabelu.
 - c) povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „**zákon o odpovědnosti za přestupky**“) v návaznosti na § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení.
2. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí Celního úřadu potvrdil, plně se ztotožniv se skutkovými zjištěními i právním hodnocením Celního úřadu.

II. Argumentace účastníků řízení.

3. Žalobce v žalobě předně namítá, že jednání popsané v napadeném rozhodnutí nelze přičítat jeho osobě, neboť on byl pouze provozovatelem provozovny, v níž mělo k protiprávnímu jednání dojít, nicméně samotná technická zařízení provozovala třetí osoba, která měla s žalobcem uzavřenu smlouvu o nájmu části provozovny, která sloužila pouze jako prostor pro skladování těchto zařízení.
4. Dále se ohradil proti neprovedení důkazu výsledkem svědkyně, jeho zaměstnankyně I. D., s níž byl během kontroly provozovny v den spáchání deliktu pouze sepsán protokol o podání vysvětlení, který podepsala pod nátlakem Celního úřadu.
5. Nezákonnost postupu Celního úřadu žalobce spatřuje také v tom, že nebyl – jako osoba kontrolovaná – přizván k provedení kontroly na místě, resp. mu tato kontrola nebyla předem oznámena, a že Celní úřad při kontrole nešetřil jeho práv a oprávněných zájmů a nevyužíval svá oprávnění pouze v rozsahu nezbytném k řádnému provedení kontroly a ke splnění jejího účelu. Žalobce též rozporuje souvislost propadnuté hotovosti ve výši 82 400 Kč s deliktem, za nějž byl potrestán.
6. Konečně žalobce považuje výši uložené pokuty za zjevně nepřiměřenou a likvidační. Uvádí, že Celní úřad nedostatečně posoudil jeho majetkové a osobní poměry a postupoval v rozporu s principy správního uvážení a legitimního očekávání. Ze stejných důvodů žalobce případně navrhuje moderaci správního trestu podle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „**s. ř. s.**“), a to tak, že soud od potrestání zcela upustí.

Shodu s prvopisem potvrzuje Světlana Thierlová.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukazuje na skutečnost, že žalobce jako žalobní body uvádí stejné důvody, které již uplatňoval ve správním řízení, a ve svém vyjádření se tedy odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí.
8. Ohledně přičitatelnosti protiprávního jednání žalobci žalovaný uvádí, že během kontroly v žalobcově provozovně bylo zjištěno, že předmětná technická zařízení jsou, s výjimkou dvou zařízení, plně funkční a v provozu, což vylučuje žalobcovo tvrzení, že tam byla pouze uskladněna. Žalobce měl a mohl vědět, že zařízení slouží k provozování hazardních her, a tudíž zde nejsou dány žádné důvody pro případnou liberaci objektivní odpovědnosti žalobce jakožto provozovatele provozovny, v níž k protiprávnímu jednání docházelo.
9. K neprovedení výslechu žalobcovy zaměstnankyně I. D. se žalovaný přímo nevyjadřuje. Z odůvodnění jeho rozhodnutí však vyplývá, že provedení tohoto důkazu nepovažoval za nutné vzhledem k dostatečným skutkovým zjištěním, ke kterým Celní úřad došel na základě podání vysvětlení této osoby na místě kontroly. Dle názoru žalovaného neexistují žádné indicie, které by nasvědčovaly tomu, že by podání vysvětlení ze strany I. D. probíhalo pod nátlakem nebo jiným nestandardním způsobem.
10. Nepřítomnost žalobce na místě kontroly žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodňuje tím, že žalobce, jakožto fyzická osoba podnikající, byl na místě kontroly zastoupen svou zaměstnankyní, kterou byl o kontrole neprodleně telefonicky vyrozuměn. Přičemž taková osoba splňuje zákonné vymezení povinné osoby podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád (dále jen „**kontrolní řád**“). Dle jeho § 5 odst. 3 lze pak kontrolu zahájit i bez přítomnosti kontrolované osoby. Žalovaný je tedy toho názoru, že práva žalobce nebyla během provedené kontroly jakkoli krácena.
11. Souvislost věcí, u kterých bylo rozhodnuto o jejich propadnutí s posuzovaným deliktem, žalovaný dovozuje mimo jiné z tvrzení, která při kontrole uvedla kontrolující I. D. a která jsou součástí úředního záznamu o podání vysvětlení. Za další důkazní prostředky k prokázání této souvislosti pak žalovaný vzal písemné záznamy o finančních výsledcích provozovny v okamžiku předávání jednotlivých směn, které byly nalezeny v provozovně v průběhu kontroly v červeném sešitě formátu A5, a skutečnost, že výplata výhry kontrolujícím v čase kontroly proběhla z finančních prostředků k tomu vyčleněných, které měla I. D. u sebe.
12. Přiměřenost uloženého správního trestu pak žalovaný zdůvodňuje vysokým stupněm společenské škodlivosti posuzovaného jednání, majetkovými poměry žalobce i funkcemi správního trestání, z nichž jednou je nepochybně i funkce represivní.

III. Posouzení věci soudem.

13. Soud shledal, že je možné žalobu věcně projednat, neboť byly splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Žalobce sice v žalobě označil jako žalovaného Celní úřad a domáhal se zrušení jeho rozhodnutí. Podle § 69 s. ř. s. však jako žalovaný vystupuje v soudním řízení správním orgán, který rozhodl v posledním stupni, a také ze samotného textu žaloby je jednoznačně zřejmé, že žalobce brojí jak proti prvostupňovému rozhodnutí Celního úřadu, tak proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel jakožto odvolacího správního orgánu. Soud proto nepovažoval za nutné vyzývat žalobce k odstranění vad žaloby, ale jednal jako s žalovaným právě s Generálním ředitelstvím cel a vyšel z toho, že žalobce se domáhá zrušení primárně jeho rozhodnutí. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), včetně řízení předcházejícího jeho vydání, jakož i z hlediska vad, k nimž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti. Při tom dospěl k závěru, že žaloba je částečně důvodná.
14. Soud rozhodl podle § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem ve vyjádření z 11. 4. 2022 výslovně souhlasil a žalobce s ním po poučení soudem nevyjádřil nesouhlas. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny potřebné Shodu s prvopisem potvrzuje Světlana Thierlová.

pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009).

15. Úvodem právního hodnocení soud předesílá, že řízení o správní žalobě je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita žaloby tak předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li žaloba kuse nebo nepřiléhavě zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah jeho rozsudku. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobce nebo z vlastní iniciativy vyhledávat podporu pro její argumentaci ve správním spisu. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli žalobcova advokáta (namátkou rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 3/2008-78 z 24. 8. 2010 nebo rozsudek téhož soudu č. j. 9 Afs 35/2012-42 z 18. 7. 2013).
16. Žaloba je s výjimkou svého petitu doslovným přepisem odvolání, včetně formátování textu. Žalobce v ní nijak nereaguje na podrobnou argumentaci, kterou se žalovaný vypořádal s jeho odvolacími námitkami, nýbrž pouze opakuje své již vesměs vyvrácené argumenty. V tomto světle soud přistoupil k vypořádání jednotlivých žalobních bodů.
17. Žalobce byl napadeným rozhodnutím shledán vinným ze spáchání jiného správního deliktu podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách. Toho se dopustí ten, kdo provozuje v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) zákona hazardní hru bez příslušného povolení. „Provozování hazardní hry“ se podle § 5 zákona rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry. Tou se pro účely tohoto zákona dle jeho § 3 odst. 1 rozumí hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost, mimo jiné i technická hra [§ 3 odst. 2 písm. e) zákona o hazardních hrách].
18. Ve správním řízení vyšlo jednoznačně najevo, že činnost odpovídající hazardní hře, tak jak je vymezena výše, probíhala v žalobcově provozovně, a to přinejmenším dne 6. 4. 2017. Tohoto dne byl Celním úřadem proveden v provozovně žalobce kontrolní nákup, při němž byla postupně vyzkoušena funkčnost šesti z osmi zde umístěných technických zařízení. Žalobce nijak nerozporuje skutečnost, že by byl provozovatelem dané provozovny. Naopak tato skutečnost vyplývá z toho, že byl označen jako odpovědná osoba na vstupu do provozovny, provoz zařízení zajišťovali jeho zaměstnanci a měl uzavřenou nájemní smlouvu k pronájmu dotčených prostor se společností Reload Alfa Czech Republic s.r.o., IČO: 243 18 086.
19. Hra na technických zařízeních probíhala formou tzv. válcové hry, kdy po vložení finanční částky dochází k jejímu načtení do herního kreditu. Při spuštění hry (jednom otočení válců) dochází k odečtu výše sázky z kreditu. Není-li dosaženo správného postavení symbolů na výherních liniích (válcích), nedochází ke generování výhry (nastává prohra). Dosažením správného postavení symbolů na výherních liniích (válcích) nastává výhra. O výhře nebo prohře rozhoduje náhodné generování symbolů. Hráč nemá možnost výhru ovlivnit. Prvek náhody je obsažen v nejistém výsledku hry, kdy o výhře nebo prohře rozhoduje postavení symbolů a nastavení programu, které příslušnou polohu symbolů připustí.
20. Tato zjištění Celního úřadu tedy zcela vylučují žalobcovo tvrzení, že technická zařízení byla v jeho provozovně pouze uskladněna, neboť tato zařízení byla – s výjimkou dvou zařízení – plně funkční a v provozu.
21. Odpovědnost fyzické osoby podnikající za jiný správní delikt podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách, ve znění účinném do 30. 6. 2017, je koncipována jako odpovědnost objektivní, jež vzniká bez ohledu na zavinění fyzické osoby (tedy bez ohledu na její vnitřní

Shodu s prvopisem potvrzuje Světlana Thierlová.

psychický vztah k následkům jejího jednání). Nepřihlíží se tak k okolnostem subjektivní povahy. Vyžadováno je pouze to, aby zde existovalo určité protiprávní jednání, jeho negativní následek a příčinná souvislost mezi tímto jednáním a následkem. V tomto ohledu leží důkazní břemeno na správním orgánu, jenž postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o správním deliktu. Obviněný ze správního deliktu není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani o nich nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy (srov. rozsudek NSS č. j. 5 As 126/2011-68 z 14. 1. 2014). Prokáže-li správní orgán naplnění znaků skutkové podstaty deliktu, nastupuje objektivní odpovědnost obviněného ze správního deliktu, jenž se jí může zprostit jen prokázáním existence liberačního důvodu.

22. V poměrech posuzované věci to znamená, že pokud k protiprávnímu jednání docházelo v žalobcově provozovně a prostřednictvím jeho zaměstnanců, je mu přičitatelné. Tyto závěry lze opřít i o rozsudek NSS č. j. 1 As 207/2018-32 z 22. 11. 2018, podle nějž „[k]aždý, a je lhotejně, zda přijde o vlastníka technických zařízení, osobu, která bude mít zařízení v nájmu, či jakoukoli třetí osobu, kdo svým jednáním naplní znaky provozování či organizování loterie dle § 4 odst. 3 zákona o loteriích, aniž by šlo o povolené loterie, dopustí se jednání naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích. Z hlediska naplnění této skutkové podstaty tedy není podstatné, kdo měl povinnost obstarat povolení k provozování loterie.“ Pro úplnost je třeba uvést, že v rozsudku citovaný zákon o loteriích byl nahrazen zákonem o hazardních hrách a závěry z rozsudku jsou plně aplikovatelné i pro platnou právní úpravu.
23. V případech, kdy je odpovědnost za správní delikt koncipována jako objektivní, je povinností podezřelé osoby, aby uváděla a prokazovala skutečnosti zakládající její liberaci (např. bod 36 rozsudku zdejšího soudu č. j. 10 A 72/2020-44 z 21. 2. 2022). Jestliže tedy údajně část žalobcovy provozovny s herními zařízeními měla pronajatou jiná (neznámá) osoba, jak tvrdí žalobce v žalobě, bylo na něm, aby tuto skutečnost ve správním řízení prokázal. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že to žalobce neučinil; ostatně ani v žalobě neoznačuje žalobce žádné konkrétní písemnosti nebo jiné důkazy, z nichž by taková skutečnost vyplývala a jimiž by mohl zpochybnit závěry obsažené v napadeném rozhodnutí. Je však třeba připomenout, jak správně konstatoval žalovaný na straně 12 svého rozhodnutí, že ani případná smlouva o pronájmu části provozovny by žalobce nezprostila odpovědnosti za správní delikt, neboť správní orgány spolehlivě prokázaly, že žalobce hazardní hru fakticky provozoval.
24. Pokud jde o žalobcovu nepřítomnost při kontrole, soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, podle nějž žalobce jakožto fyzická osoba podnikající byl na místě přítomen prostřednictvím své zaměstnankyně I. D., Kontrolu lze totiž podle § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu zahájit předložením pověření ke kontrole nejen přímo kontrolované osobě, ale také jiné osobě, které koná pro kontrolovanou osobu práce nebo se podílí na poskytování služby kontrolovanou osobou. Nebylo tudíž nutné, aby se na místě nacházel přímo M. H. jako fyzická osoba. Žalobce sám skutečnost, že I. D. byla v době kontroly jeho zaměstnankyní, nijak nerozporuje. Ze spisového materiálu navíc plyne, že M. H. byl o kontrole upozorněn telefonicky v jejím průběhu právě I. D..
25. Kontrola byla zahájena kontrolním nákupem, jež je kontrolující oprávněn provádět na základě § 8 písm. b) kontrolního řádu. Kontrolující je podle § 9 kontrolního řádu povinen mimo jiné umožnit kontrolované osobě účastnit se kontrolních úkonů při výkonu kontroly na místě, avšak pouze tehdy, nebrání-li to splnění účelu nebo provedení kontroly. Předpokladem toho, aby kontrolovaná osoba mohla využít práva účastnit se kontrolních úkonů při výkonu kontroly na místě, je, aby o nich věděla, a to s dostatečným předstihem. Toto bylo v daném případě z povahy věci nemožné, neboť by tím byl ohrožen účel kontrolního úkonu a provedení kontroly. Účelem kontroly je v tomto případě zjištění, zda dochází či nedochází k provozování hazardních her bez příslušného povolení. Předchozí informování kontrolované osoby by jí poskytlo prostor pro možné maření kontroly, například ukrytím, změnou či zničením potenciálních důkazních prostředků. Žaloba tedy v tomto bodě není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje Světlana Thierlová.

26. Soud však musí přisvědčit žalobci v tom, že správní orgány pochybily při opatrování důkazů od jeho zaměstnankyně I. D.. Právo obviněného vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslechu svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě plyne z čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, jíž je Česká republika vázána. Platí přitom, že na základě tzv. Engelových kritérií jsou tato práva přiznávána nejen obviněnému z trestného činu, ale i obviněnému z přestupku (jiného správního deliktu), srov. rozsudek NSS č. j. 4 As 2/2005-62 z 20. 1. 2006 nebo rozsudek Evropského soudu pro lidská práva *Engel a ostatní v. Nizozemí* z 23. 11. 1976.
27. Z judikatury správních soudů plyne, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu, a že dokazování nemůže spočívat pouze na úředním záznamu o podání vysvětlení, je-li možné svědka vyslechnout (rozsudek NSS č. j. 1 As 96/2008-115 z 22. 1. 2009). Také v rozsudku č. j. 1 As 96/2005-63, č. 1181/2007 Sb. NSS z 21. 2. 2007 konstatoval NSS, že jedním z práv účastníka řízení je být přítomen výslechu svědka a klást mu otázky. To znamená, že správní orgány nemohly postavit své rozhodnutí na záznamu o podání vysvětlení I. D., ale musely ji vyslechnout. To platí tím spíše, že žalobce již nejpozději v odvolání namítl neprovedení tohoto důkazu s argumentem, že nebyl podání vysvětlení přítomen a že muselo jít o zkomolený a nesprávný přepis vysvětlení jeho zaměstnankyně a že je musela podat pod tlakem Celního úřadu. V tomto bodě jsou žalobcovy výhrady důvodné. (Dlužno však podotknout, že žalobcovo tvrzení o nátlaku je čistou spekulací, na jejíž podporu žalobce neoznačil žádné důkazy).
28. Popsané pochybení správních orgánů má význam pro zákonnost výroku o propadnutí hotovosti ve výši 82 400 Kč, která byla v době kontroly umístěna v uzamykatelném trezoru v kuchyňce. Žalobce tvrdí, že tyto finanční prostředky byly určeny k zaplacení nájemného za nájem provozovny a nesouvisí s deliktní činností, z níž byl uznán vinným. Žalovaný je opačného názoru, a to právě na základě záznamu o podání vysvětlení I. D.. Závěr o souvislosti těchto finančních prostředků s deliktní činností žalobce by bylo možné opřít také o kontrolní protokol Celního úřadu. Je však nutné zohlednit skutečnost, že kontrolní protokol vychází v této části výhradně ze záznamu o podání vysvětlení I. D.. Kontrolní protokol tudíž v této části nemůže nahradit výslech svědkyně. Prokázat souvislost těchto finančních prostředků s deliktní činností žalobce není jednoznačně možné ani z červeného sešitu velikosti A5 nalezeného na místě, jenž obsahoval dílčí hospodářské výsledky provozovny, jelikož není možné tyto záznamy jednoznačně spojit s vyplacenými výhrami z technických zařízení.
29. Soud shledal důvodný žalobní bod spočívající v tom, že dílčí výrok o propadnutí věci – finanční hotovosti ve výši 82 400 Kč není podložen důkazními prostředky, neboť správní orgány neprokázaly, že tato věc byla užita ke spáchání správního deliktu nebo byla správním deliktem získána, jak vyžaduje § 125 zákona o hazardních hrách.
30. Žalobce se domáhá taktéž zrušení výroku o propadnutí počítače HP COMPAQ DC7700 S/N CZC7113W65 a externího disku zn. MY BOOK ESSENTIAL S/N WMAWZ0413451 včetně napájecího kabelu. Nad rámec jejich návaznosti na výrok o vině však neuvedl žádné skutečnosti ani důvody, z nichž dovozuje nezákonnost těchto výroků (netvrdí např. to, že by nijak nesouvisely s provozem herních zařízení), a proto nemůže být tento žalobní bod důvodný.
31. Další žalobní námitky směřují proti výši pokuty a její přiměřenosti. Podle § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách, lze za jiný správní delikt podle § 123 odst. 1 písm. b) uložit pokutu do 50 000 000 Kč. Pokuta uložená ve výši 300 000 Kč tedy byla uložena v zákonném rozpětí.
32. Ze spisového materiálu vyplývá, že Celní úřad při ukládání pokuty zhodnotil jak společenskou škodlivost žalobcova protiprávního jednání, tak jeho osobní a majetkové poměry. V tomto ohledu je možné se s žalovaným ztotožnit v tom, že postihovaný správní delikt dosahuje vysokého stupně společenské škodlivosti, neboť provozování hazardních her s sebou nese negativní celospolečenské dopady a náklady tím, že může vést k patologickému hráčství a s ním spojeným nežádoucím Shodu s prvopisem potvrzuje Světlana Thierlová.

projevům. Tyto dopady se snažil zákonodárce eliminovat právě stanovením přísných podmínek zákonem o hazardních hrách, jehož účelem je mj. ochrana sázejících a jejich okolí, zajištění opatření k předcházení a potírání sociálně patologických jevů, zavedení efektivního kontrolního mechanismu a stanovením odpovídající výše pokut. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 0,6 % zákonného rozpětí, která odpovídá společenské škodlivosti daného protiprávního jednání v konkrétním případě. Ta je dána především rozsahem žalobcovy protiprávní činnosti, kdy v jeho provozovně docházelo k provozu minimálně šesti těchto zařízení. Zároveň si však lze představit případy, kdy bude rozsah i škodlivost protiprávního jednání naplňujícího znaky téhož správního deliktu výrazně vyšší, a proto lze v tomto konkrétním případě ospravedlnit uložení pokuty výrazně při dolní hranici zákonného rozpětí.

33. Soud se zároveň ztotožňuje s žalovaným i v otázce posouzení žalobcových osobních a majetkových poměrů. S ohledem na rozsah jeho movitého i nemovitého majetku a na dobu, po kterou se věnuje podnikání, je zjevné, že pokuta ve výši 300 000 Kč nemůže za žádných okolností vést k znemožnění jeho další podnikatelské činnosti a zjevně se nejedná o pokutu likvidační. Žalobce je konkrétně vlastníkem, nebo spoluvlastníkem několika nemovitých věcí, dvou osobních automobilů a motocyklu. Zároveň podniká již od roku 1992. Žalovaný stejně tak správně poukazuje na judikaturu NSS v otázce smyslu správního trestu, u něž je nutné reflektovat i jeho represivní funkci a zároveň vzít v potaz, že zohlednění osobních a majetkových poměrů delikventa představuje spíše jakýsi korektiv ukládaných trestů, nikoli automatickou imunitu před trestáním pro osoby, které se nacházejí v tíživé finanční situaci. Opačný závěr by totiž znamenal, že osoby v tíživé finanční situaci by mohly páchat přestupkovou činnost libovolného rozsahu, aniž by za ni mohly být efektivně potrestány (srov. rozsudky NSS č. j. 1 As 9/2008-133 z 20. 4. 2010 a 6 Ads 129/2011-119 ze 4. 7. 2012). Nakonec je třeba uvést, že žalobce své majetkové poměry v žalobě nijak nekonkretizoval a nedoložil, spokojiv se s neurčitými tvrzeními o jejich likvidačních účincích. Takto obecná argumentace však ve světle shora uvedeného nemůže obstát.
34. Nad rámec nezbytného odůvodnění soud podotýká, že pokuty v rádech statisíců korun jsou běžnými správními tresty za obdobné protiprávní jednání, pro srovnání např. rozsudky Krajského soudu v Praze č. j. 54 Af 45/2019 ze dne 30. 6. 2021, Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích č. j. 52 Af 38/2020 z 12. 5. 2021 a č. j. 52 Af 36/2020 z 5. 5. 2021 nebo rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 77 A 103/2020 z 26. 3. 2021.
35. Soud tedy uzavírá, že uložená pokuta je zákonná i přiměřená, správní orgán při jejím ukládání nevybočil z mezí své správní praxe a žaloba je v tomto bodě nedůvodná.
36. Jelikož byla pokuta uložena v přiměřené výši, soud nemá důvod postupovat podle § 78 odst. 2 s. ř. s. a její výši moderovat.

IV. Závěr a náklady řízení.

37. Soud shledal důvodnými žalobní námitku upozorňující na neprovedení důkazu svědeckou výpovědí I. D. a s ní související námitku neprokázání souvislosti propadnuté finanční hotovosti ve výši 82 400 Kč se spáchaným správním deliktem, v důsledku čehož výrok o propadnutí věci nemá oporu ve spisech. Naproti tomu zbylé žalobní body soud důvodnými neshledal, a žádný jiný výrok rozhodnutí správních orgánů nezákonností zatížen není, neboť se neopírají výlučně o procesně nepoužitelný záznam o podání vysvětlení žalobcovou zaměstnankyní.
38. Soud se proto musí zabývat tím, zda mu právní úprava umožňuje zrušit pouze příslušnou část rozhodnutí správních orgánů. K těmto úvahám jej vede také okolnost, že rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci 9. 2. 2022, tedy necelé dva měsíce před uplynutím pětileté lhůty pro zánik odpovědnost za jeho spáchání (6. 4. 2022) ve smyslu § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, který by se v takovém případě použil jako právní úprava pro pachatele příznivější. Pokud by soud zrušil napadené rozhodnutí jako celek, je s ohledem na potřebu doplnění dokazování ve vztahu k výroku o propadnutí věci nade vší pochybnost zřejmé, že správní orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje Světlana Thierlová.

by již nové rozhodnutí vydat nestihly, resp. takové rozhodnutí by již nestihlo nabýt právní moci (přestupek musí být v zákonné lhůtě projednán pravomocně, k tomu srov. rozsudky NSS č. j. 9 As 164/2015-26 z 21. 1. 2016 nebo č. j. 7 As 41/2010-66 z 19. 8. 2010). Na délku promlčecí doby neměla vliv skutečnost, že Celní úřad usnesením z 5. 10. 2017 předal věc žalovanému jakožto orgánu činnému v trestním řízení ve smyslu § 12 odst. 2 písm. d) zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, neboť tento orgán neshledal důvody pro zahájení úkonů trestního řízení ve smyslu § 32 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky (vyrozumění z 25. 1. 2018).

39. Výroková část prvostupňového rozhodnutí obsahuje několik samostatných částí, z nichž jednu tvoří výrok o propadnutí několika věcí patřících žalobci, které jsou specifikovány ve čtyřech odrážkách. Naproti tomu výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje jediný výrok, jímž se prvostupňové rozhodnutí potvrzuje jako celek. Tato okolnost však není na překážku tomu, aby soud mohl zrušit jen část napadeného rozhodnutí navazující na některý výrok prvostupňového rozhodnutí. NSS opakovaně konstatoval, že „výrok napadeného rozhodnutí sice ve formálním smyslu tvoří toliko jediná věta, která potvrzuje rozhodnutí SUIP jako celek, v materiálním smyslu je však dělitelný na části. Výrok napadeného rozhodnutí totiž výslovně odkazuje na rozhodnutí SUIP, které se skládá z výroků I.1., I.2, II., III. a IV., přičemž by bylo přepjaté formalistické lpět na formulaci napadeného rozhodnutí tak, aby potvrdilo tyto výroky každý jednotlivě, nikoliv rozhodnutí SUIP jako celek.“ (Rozsudek č. j. 2 Ads 30/2018-39 z 30. 1. 2019, bod 15, nebo rozsudek č. j. 8 As 25/2019-71 z 21. 1. 2021). Výrok, jímž bylo žalobci uloženo propadnutí této finanční hotovosti, je zároveň zcela oddělitelnou a samostatnou materiální částí rozhodnutí, jejímž zrušením se napadené rozhodnutí ani rozhodnutí Celního úřadu nestanou nezákonnými či nelogickými. Žádný z dalších výroků rozhodnutí Celního úřadu totiž na tomto výroku nezávisí. (Obdobně postupoval NSS v rozsudku č. j. 8 As 25/2019-71).
40. Ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. předpokládá, zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému. Je však třeba zdůraznit, že jde o obligatorní výrok kasačního rozhodnutí, jež je soud povinen vyslovit i v situaci, kdy správní orgán nebude moci ve věci nijak rozhodovat, resp. bude povinen řízení zastavit, či dokonce věc vyřídit jinak, neformálně. Sousloví „k dalšímu řízení“ totiž nelze brát doslova, soud tu v podstatě ponechává v duchu subsidiarity soudního přezkumu rozhodnutí o nutném procesním postupu na žalovaném správním orgánu. (Kühn, Z. – Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019; bod 31 komentáře k § 78).
41. Tato okolnost je významná vzhledem k zásadě vyjádřené v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, podle níž „[n]ikdo nemůže být trestně stíhán za čin, pro který již byl pravomocně odsouzen nebo zproštěn obžaloby.“ Tato zásada platí i pro stíhání za trestný čin, ale také za přestupek nebo jiný správní delikt (např. rozsudek NSS č. j. 6 As 106/2014-25 z 3. 6. 2015). Není proto přípustné, aby správní orgán vedl řízení o správním deliktu (přestupku) – ani o vině, ani o trestu, byť jen dílčím – v situaci, kdy obviněný již byl z tohoto deliktu shledán vinným a byl za něj potrestán (analogicky rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Tzn 101/96 z 28. 5. 1996).
42. V judikatuře trestních soudů se tato zásada promítá do toho, že Nejvyšší soud (rozhodující o dovolání jako soud kasační) nemůže zrušit výrok rozhodnutí odvolacího soudu jen o některém dílčím trestu, i když by byl oddělitelný, neboť ponecháním nedotčeného výroku o uložení jiného druhu trestu by zůstala věc pravomocně skončená a následnému trestnímu řízení vedenému jen o dalším druhu trestu by bránila překážka věci pravomocně rozhodnuté (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 970/2021 z 29. 9. 2021). Tyto závěry však nejsou plně přenositelné na soudní řízení správní. Pro správní soud (jenž také rozhoduje na kasačním principu) toto omezení neplatí právě proto, že vrácení věci k „dalšímu řízení“ nutně neznamená další vedení řízení o přestupku. Až pokud by správní orgán po rozhodnutí soudu začal takové řízení vést, dostal by se do rozporu se zásadou *non bis in idem* a tedy s čl. 40 Listiny.
43. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí pouze v rozsahu dílčího výroku o trestu spočívajícího v propadnutí finanční hotovosti ve výši 82 400 Kč podle § 76 odst. 1 písm. b)

Shodu s prvopisem potvrzuje Světlana Thierlová.

s. ř. s. z toho důvodu, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech. Pouze v tomto rozsahu soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude jeho úkolem postupovat s ohledem na to, že žalobce byl za své jednání již pravomocně potrestán a dalšímu vedení řízení brání překážka věci rozhodnutí. V žádném případě tedy nebude možné vést s žalobcem řízení o tomtéž správním deliktu, a to ani o případném dílčím výroku o trestu za tento delikt. Názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku bude žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Ve zbývajícím rozsahu soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 pro nedůvodnost.

44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl úspěch pouze z menší části, neboť dosáhl zrušení jednoho z několika výroků napadeného rozhodnutí, a právo na náhradu nákladů řízení tak nemá. Naopak žalovaný byl v řízení úspěšný z větší části, avšak nevznikly mu žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. prosince 2022

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Světlana Thierlová.